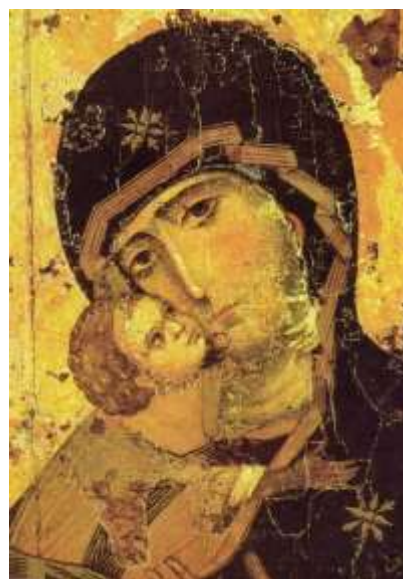

TÀI SẢN LỚN LAO NHẤT KHÔNG THUỘC VỀ TRẦN GIAN

Sau cùng thì Mẹ tôi cũng được lãnh phép Rửa Tội. Nói thế có nghĩa là đáng lý Mẹ tôi trở thành tín hữu Công Giáo lâu rồi nhưng vì bị ngăn trở nên phải đợi mãi đến ngày hôm nay.

Lúc sinh thời Ba tôi không phải là tín hữu Kitô nhưng Ba không ngăn cản người thân trong gia đình muốn gia nhập Kitô Giáo. Do đó mà Mẹ tôi bắt đầu học đạo khi tôi còn nhỏ tuổi. Nhưng trong thời kỳ này Ba tôi thọ bệnh rồi qua đời. Mẹ tôi trở thành góa phụ với 5 đứa con thơ phải nuôi dưỡng. Tôi là đứa con sau cùng và là con trai duy nhất với bốn chị gái. Mẹ tôi đành bỏ dở việc theo học giáo lý và bắt đầu làm nghề bán cá.

Tôi nhớ như in những năm đầu khốn khổ của gia đình. Mỗi ngày khi chúng tôi còn an giấc điệp thì Mẹ thức dậy thật sớm vào lúc 3 giờ sáng để ra sông mua cá .. Thỉnh thoảng có ngày tôi thức giấc khi Mẹ đang sửa soạn thúng rổ ra đi. Những lúc đó tôi cảm thấy thương Mẹ vô vàn. Khi Mẹ mua được cá ở sông rồi thì Mẹ gánh cá ra chợ bán. Cá lớn thì Mẹ cắt và chia thành nhiều phần nhỏ. Cá nhỏ thì Mẹ dồn lại từng phần lớn để khách hàng dễ mua theo ý muốn.

Vào những ngày nghỉ hoặc trong tháng hè tôi theo Mẹ ra chợ. Tôi bán cá khô bên cạnh Mẹ và chúng tôi cảm thấy rất hạnh phúc vì được ở bên cạnh nhau. Đây cũng là thời kỳ các chị gái lớn lần lượt theo chồng. Gia đình giờ chỉ gồm Mẹ và tôi. Vì thế mỗi ngày khi tan trường tôi ra chợ thăm Mẹ. Mẹ đưa thức ăn cho tôi về dọn bữa chiều. Đây là bữa ăn duy nhất của gia đình. Tôi mang tất cả về nhà và nấu. Tôi để riêng phần của Mẹ ra rồi ăn phần của tôi. Ăn xong, tôi chạy ra đường đùa chơi với các bạn đồng lứa tuổi. Tuy chơi đùa với chúng bạn nhưng mắt luôn canh chừng Mẹ trở về. Thoáng thấy bóng Mẹ từ xa tôi chạy nhanh đến đón Mẹ. Tôi sửa soạn thức ăn để Mẹ dùng. Tuy là con mồ côi và nhà nghèo nhưng Mẹ luôn cố gắng không bao giờ để tôi phải thua kém bạn bè đồng lứa tuổi, những đứa vẫn may mắn còn có đủ cả Mẹ lẫn Cha.

Thời gian tuần tự trôi. Chúng tôi sống cảnh Mẹ góa con cô nhưng đầy tràn tình thương mến. Cho đến một ngày tôi bày tỏ với Mẹ ý muốn dâng mình cho Chúa và gia nhập một dòng tu. Dĩ nhiên là Mẹ và tôi, chúng tôi đã được hồng phúc gia nhập Giáo Hội Công Giáo. Khi nghe tôi bày tỏ ý định đi tu Mẹ cho là tôi nói đùa nên không phản ứng cũng không ngăn cản. Nhưng dần dần Mẹ hiểu quyết định của tôi và rất buồn. Điều này dễ hiểu vì Mẹ chỉ còn tôi là con trai duy nhất ở với Mẹ. Tuy nhiên Mẹ tôi không hề chống đối.

Và rồi ngày tôi phải giã biệt Mẹ hiền đã đến. Hôm đó, sau khi từ biệt Mẹ và những người quen biết, tôi vẫn như thấy còn thiếu điều gì, chưa làm đủ đối với Mẹ. Bỗng Mẹ cất tiếng nói: "Con à, chúng ta cùng dâng lên THIÊN CHÚA của lễ của chúng ta. Sức Mẹ mỗi ngày một yếu. Có lẽ lần chia tay này là lần cuối cùng. Chúng ta không còn dịp gặp lại nhau ở thế gian này nữa". Nói rồi Mẹ đưa tôi vào phòng ngủ của

Mẹ. Nét mặt Mẹ vừa dịu hiền vừa đăm chiêu. Mẹ âu yếm nhìn tôi và chúng tôi quỳ xuống cùng đọc kinh Tin Kính, kinh Lạy Cha và 10 kinh Kính Mừng. Rồi Mẹ tôi đọc lời nguyện dâng lên THIÊN CHÚA và Đức Mẹ MARIA. Xong chúng tôi cùng im lặng. Theo phong tục Trung Mỹ, tôi cúi đầu chờ đợi phép lành cuối cùng của Mẹ.

Mẹ tôi từ từ giơ hai tay lên và bằng một giọng chậm rãi, nhẹ nhàng, khiêm tốn và đầy tin tưởng, Mẹ khẩn cầu THIÊN CHÚA chúc lành cho chúng tôi. Mẹ nói: ***"Tất cả thuộc về Chúa và trở về với Chúa. Mẹ là ai mà dám cản trở ơn gọi của con? Con hãy ra đi bằng an. Tài sản lớn lao nhất, trọng đại nhất không thuộc về thế gian này. Con cũng như Mẹ, chúng ta hãy cùng nhau cảm tạ THIÊN CHÚA đã thương chọn con"***. Nói xong, chúng tôi cùng giơ tay làm dấu Thánh Giá "Nhân danh Cha và Con và Thánh Thần. Amen".

... Đức Chúa GIÊSU ngồi đối diện với thùng tiền dâng cúng cho Đền Thờ. Người quan sát xem đám đông bỏ tiền vào đó ra sao. Có lắm người giàu bỏ thật nhiều tiền. Cũng có một bà góa nghèo đến bỏ vào đó hai đồng tiền kẽm, trị giá một phần tư đồng xu Roma. Đức Chúa GIÊSU liền gọi các môn đệ lại và nói: ***"Thầy bảo thật anh em: bà góa nghèo này đã bỏ vào thùng nhiều hơn ai hết. Quả vậy, mọi người đều rút từ tiền dư bạc thừa của họ mà đem bỏ vào đó; còn bà này, thì rút từ cái túi thiếu của mình mà bỏ vào đó tất cả tài sản, tất cả những gì bà có để nuôi sống mình"*** (Máccô 12,41-44).

(Charles Lepetit, "MES AMIS LES PAUVRES", Nouvelle Cité, Paris 1984, trang 62-65)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt